

niet. Een lachgier scheurde de stilte. Hoonend wees zij naar hem. Hij sloeg de zware oogen neer. De anderen grepen haar en drukten haar terug op den stoel. De grauwe haren zag hij vallen over haar verwilderden blik en zich zinneloos winden om haar onbestuurde vingers. Toen zij tot kalmte gekomen was, vleide zij zijn hoofd in haar schoot. Zij prevelde de liefde-woorden van zijn kinder-tijd over hem, maar hij hoorde ze niet. Een stem begon uit de verte te spreken. Er ruischten bladeren als eens in den schemertuin van Gethsemané. Zij kustte hem hartstochtelijk. Hij was bleek en huiverde. Haar gulle, warme tranen brandden diep in zijn duister vleesch

Zij liet hem van zich gaan met smartelijk geöpende handen.

X.

Hij zag haar dwalend gaan door dezelfde vertrekken, als een dier, dat opgesloten is. Een dienstmeid volgde haar. In de schuur onder de knechts sloeg haar stem over om het geringste tot een schrill gekijf. Zij lachten haar uit, achter haar rug. Toen hij het merkte, beten zich zijn lippen ten bloede. Hij proefde het laffe, zoete vocht met weerzin.

Zijn vereenzaming won. Hij liet de anderen. Langzaam kwam hun lach over hem. Van het simpele bestje, dat zijn moeder was, werd hij de gelijke op het spotfeest der sterken. Met haar rood-gerande oogjes zag ze hem prevelend aan. Maar hij verdroeg hun scheldwoorden en den botten lach van haar ingezonken mond zonder hoogmoed.

Tusschen de speelsche meiden kromp zijn jeugd van verlangen. Hij sloeg zich, liet de vette vleeschshotels aan zich voorbijgaan. Het baatte niet. Toen hij het kwaad aan zichzelf had bedreven, trachtte hij zich te worpen met een halstertouw. Voorover stortte hij in het bedwelmend hooi. Zijn moeder hurkte naast hem en streelde met verdwaasde gebaren zijn hoofd. .

XI.

Vastberaden bracht hij het mes naar het duister hart van zijn lichaam. Maar het zuivere licht van den morgen daalde af naar zijn schoot.

Een vogel werd luid.

Hij luisterde. Het fluiten brak af en begon opnieuw.

XII.

In den eersten voorjaarsregen keerde hij terug naar het bosch. De knechts, die op het land werkten, zagen met ontzetting den sprong der glanzende leden door de blauwe nevelen. „Christus” stamelden zij knielend en de vrouwen, die in den donkeren avond uitslopen naar hun minnaars, droegen allen de aanraking van zijn heiligen mond op hun vocht-open lippen.